

САЙ ЛАРИСА ІВАНІВНА

І мить у вічність проросте Для Лариси Сай із Кузнецовська поезія стала справжнім покликанням. Її вірші народжені серцем, скрізь проглядається ніжна жіноча душа, яка багато страждала і так довго йшла до своєї мрії. До її щастя стелилась терниста дорога, засипана не лише снігами, а й колючками-шипками... Калина, присипана снігом Калина – улюблене дерево Лесі (так її завжди називала мама, хоч офіційно вона Лариса). Садив біля хати дідусь, батько, а потім і вона посадила, з сином. Сподівається, що колись і внуки посадять. Свою першу збірку, що вийшла понад десять років тому, вона

назвала «Калина під снігом», саме так вона охарактеризувала на той час свою долю. З раннього дитинства тендітна русява дівчинка з ясними очима і чуйним серцем захоплювалась чарівним світом казок, у який вів її дідусь. У п'ять років читає «Веретенечку» і сумує над скривдженою матір'ю, яка стала зозулею. У школі її улюбленою героїнею стає Мавка Лесі Українки, захоплюється творами українських та російських класиків. Перші поетичні рядки, присвячені рідному Полісся, написані саме під враженнями віршів Михайла Стельмаха: «Пахнуть сіном покошені луки, голубіють волошки в житах, я не хочу з тобою розлуки — тут мій корінь і крона життя». Проходять роки... Позаду навчання в Полицькій середній школі, а згодом — і філологічний факультет Луцького педагогічного інституту, диплом з відзнакою і перші самостійні уроки в рідній школі. Здавалося, усе починалося так добре. Та не так сталося, як гадалося. Закрутило-завертіло перше кохання, за ним і поїхала Лариса після весілля на далеку Північ — аж за полярне коло, в Мурманську область, де служив її чоловік. Тут і син народився. Вічна мерзлота, холодні полярні дні, які непомітно переходили в ночі... Сашко часто хворів, і заради нього вона змушена їхати додому. Якими неймовірно важкими були ці тисячі кілометрів на Україну! Як зуміла зберегти свого первістка?.. «Спи, мій синочку, хай тобі сниться, в чистому полі біла криниця... Спи, мій маленький, доленько боса... Спи, мій ласкавий, люба дитино, хай же до тебе щастя прилине!». Чоловік мав приїхати згодом. Потягнулись довгі дні чекання, які переростали в невідомість: «Ти все ж не написав мені листа, а я щодня у скриньку заглядаю...». Він не повернувся... Здавалосьь, що і душа молодої жінки промерзла наскрізь від болу розлуки та

страждання. Було неймовірно важко. Та поряд родина, любляча матуся. Вона лагідно дивилась на доньку добрими голубими очима, зігрівала теплом свого серця, відганяла печаль-гіркоту, пестила онука. Тоді поезія знову оживає в Лесиному серці: «Поезіє, рятуночку Ти мій! Життя кринице, світла і пречиста! Якби не Ти, зими тонкий сувій закрив би світ від мене променистий... У відчаї, у розпачі, у горі врятуй у котре, вбережи від зла!..» Поезія стала справжнім покликанням Лариси Іванівни Сай. Рядки її віршів, писані серцем, підкупляють особливою відвертістю, чистотою людських почуттів і великою щирою любов'ю. Устами марила любов... Більше двадцяти років пише поетеса свої прекрасні вірші. Видала дві збірки: «Калина під снігом» та «Устами марила любов». Готує третю. Часто друкується в періодичній пресі, має багато шанувальників свого непересічного таланту. Живе нині в Кузнецовську. Привітна, щира, активна, енергійна, вона відома серед творчої інтелігенції міста не лише як вчитель української мови та літератури місцевої гімназії, а й як голова мистецької асоціації (МАК), яку очолювала більше десяти років (нині є її членом). Хоч поезія її, здавалося б, суто «жіноча», є в ній і громадянські та патріотичні мотиви. Ці рядки Лариса Іванівна присвятила 25-річчю міста : «Хіба не схоже місто на село?! Таке ж зелене, тихе і врочисте. До Стиру пригорнулося воно, немов до шиї крапельки намиста... Прекрасне веселковістю будов, величне непохитністю градирень... « З болем пише про афганців, чорні тюльпани яких ніколи не зацвітуть. Якось Лесина мама, Надія Титівна, на одній із презентацій доччиної поезії сказала: «Ніколи не заздрю ні багатству, ні цінностям. Вважаю себе щасливою людиною — у мене є найбільший, найдорожчий скарб — це моя Леся». Кілька років тому мами не стало. І знову тяжкий удар. Вона знову знаходить відраду саме в поетичному слові. Чимало віршів присвятила дорогій людині. Спадали тихі роси над Стиром. Прилітали й відлітали у вирій журавлі. А серце її прагнуло любові. І вона приходила. «Дозвольте мені думати про вас і мріяти про нашу зустріч нову. Хвилинами душевної розмови загоїть рани, що не згоїв час... « Знову були зустрічі та розчарування. Зів'ялі анемони ожили І все ж доля виявилася прихильною до Лариси Іванівни. Вона зовсім недалечко: її доля-половинка. І ось уже п'ятий рік вони разом із Жаном. «Зів'ялі анемони ожили улюблені мої весняні квіти. Як хороше, що ми змогли зустрітись, бо й насправді розминутися могли.» Він і друг, і помічник у всіх питаннях, і порадник у вирішенні проблем. І її кохання: «Знову небо на двох – як у птахів!..І боюсь я признатись, що Ти мій єдиний – до смерті!.. Пишно – білосніжно відцвіла калина в батька під вікном у рідних її Іванчах. В таку чудову пору зустріла Лариса Іванівна п'ятдесяте своє красне літо. «Я така задумлива, як плесо... Стільки відлетіло у вирій весен, скільки залишилось ще зоріть?